

Arrest

nr. 185 730 van 21 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 19 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juni 2015 tot binnenkomstweigering met teruggrijving – asielzoeker (bijlage 11*ter*), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 150 137 van 28 juli 2015 waarbij de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 juni 2015 dient de verzoeker, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, te Zaventem een asielaanvraag in overeenkomstig artikel 50*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 29 juni 2015 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 149 881 van 22 juli 2015 weigert de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

1.2. Op 4 juni 2015 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker (bijlage 11*ter*) genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 72, § 1, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt de toegang tot het Rijk geweigerd aan de heer, die verklaart te heten

(…)

Derhalve wordt de betrokkene teruggedreven, zodra deze beslissing uitvoerbaar wordt.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Art. 3, eerste lid, 2° - Niet in het bezit van een geldig reisdocument/geldige reisdocumenten

Art. 3, eerste lid, 2° - Niet in het bezit van een geldig visum of een geldige verblijfsvergunning

(…)

In uitvoering van artikel 53 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt betrokken teruggeleid naar de grens van het land waaruit hij (zij) gevlucht is en waar, volgens zijn (haar) verklaring, zijn (haar) leven of vrijheid bedreigd zou zijn.

(…)”

1.3. Bij arrest nr. 150 137 van 28 juli 2015 verwerpt de Raad de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep. Zij ontwaart in hoofde van de verzoeker een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing, die gestoeld is op artikel 72, § 1, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit), dat verwijst naar artikel 52/3, § 2, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissing de verzoeker bijgevolg geen enkel nut kan opleveren.

3.1.2. Er wordt evenwel op gewezen dat meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag primeren op de bepalingen van het Vreemdelingenbesluit en dat de verzoeker *in casu* onder meer de schending aanvoert van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de artikelen 4, 19 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest). Door te stellen van oordeel te zijn dat geen schending wordt aangetoond van de in het enig middel ingeroepen hogere rechtsnormen, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

3.2.1. Ter terechtzitting stelt de raadsman van de verzoeker dat de verzoeker inmiddels werd vrijgelaten en dat de verwerende partij hierdoor te kennen heeft gegeven dat de verzoeker toch op het grondgebied

kan verblijven, zodat de bestreden beslissing door rechtsverwerking impliciet, doch zeker is ingetrokken. Hij meent dat het beroep zonder voorwerp is.

3.2.2. De verwerende partij stelt dat er geen (impliciete) intrekking is en dat de verzoeker geen belang heeft omdat de Conventie van Chicago vervalt, zodat er geen terugnrijving meer mogelijk is.

3.2.3. De Raad wijst erop dat ingevolge het bepaalde in artikel 74/5, § 5, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de ten opzichte van de in § 4 bedoelde vreemdeling die toegelaten wordt het Rijk binnen te komen genomen maatregel van terugnrijving van rechtswege wordt gelijkgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Nu de verzoeker inmiddels werd toegelaten om het Rijk binnen te komen, wordt de bestreden beslissing aldus van rechtswege gelijkgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten. Van een (impliciete) intrekking van de bestreden beslissing kan dan ook geen sprake zijn.

Hoewel door het betreden van het grondgebied van het Rijk inderdaad geen terugnrijving meer mogelijk is en het Verdrag inzake de Internationale Burgerlijke luchtvaart, ondertekend te Chicago op 7 december 1944 en goedgekeurd bij wet van 30 april 1947, niet meer van toepassing is, kan de verzoeker, gelet op het feit dat de bestreden beslissing van rechtswege wordt gelijkgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten, zijn belang bij onderhavig beroep niet worden ontzegd.

3.3. Het beroep is ontvankelijk en zal, gelet op het voorgaande, verder ten gronde worden behandeld als een beroep dat is ingesteld tegen een bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 1 van het zevende Protocol bij het EVRM, van de artikelen 4, 19 en 47 van het Handvest, van het hoorrecht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt:

Art. 3, eerste lid, 2° - Niet in het bezit van een geldig reisdocument/geldige reisdocumenten

Art. 3, eerste lid, 2° - Niet in het bezit van een geldig visum of een geldige verblijfsvergunning

Deze motivering gaat volledig voorbij aan het feit dat verzoekende partij een asielaanvraag indiende.

Het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen oordeelt binnen de grenzen van de artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980 zoals zij zelf als regel voorschrijft en erdoor gehouden is (patere legem quam ipse fecisti):

Het Commissariaat-generaal merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, over het bestaan van het reële risico op mishandeling in het land van herkomst van verzoekende partij in de zin van artikel 48/4 van voormelde Wet van 15 december 2014.

Het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen overweegt daarbij niet de gevallen van reële risico's op mishandeling in de zin van de artikelen 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd of 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 die buiten haar bevoegdheid vallen en waarover verwerende partij minstens uitspraak moet doen.

In zake de asielaanvraag heeft het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zelfs de aanvraag van verzoekende partij nog niet onderzocht.

Verwerende partij heeft hierdoor kennelijk geen weet of artikel 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980 wordt geschonden terwijl zij wettelijk verboden is om hier zelf over te oordelen en kan daarom niet met kennis van zaken de bestreden beslissing nemen.

Verwerende partij heeft ook niet onderzocht of de schending van de artikelen 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd of 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 dreigt.

Terwijl dit kennelijk het geval is.

In casu schendt de bestreden beslissing de ingeroepen middelen om de volgende redenen.

Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, wanneer de vreemdeling het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten (artikel 3, al. 1, 2° van voormelde Wet van 15 december 1980).

Uit de tekst van de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij zorgvuldigheidshalve een onderzoek heeft gevoerd of haar bestreden beslissing geen aanleiding geeft tot de schending van het verbod op mishandeling en het verbod op refoulement.

Zoals geciteerd hebben de meer voordelige internationale verdragsbepalingen voorrang op de toepassing van de nationale wet en heeft verwerende partij hierbij een beoordelingsbevoegdheid zoals blijkt uit het woord "kan" in de wettekst (art. 3, al. 1 van voormelde Wet van 15 december 1980). Wanneer verwerende partij een beslissing neemt die verzoekende partij rechtstreeks en persoonlijk schaadt dan moet zij haar beslissing motiveren na verzoekende partij te hebben gehoord.

Verwerende partij moet dus motiveren waarom zij meent dat de meer voordelige internationale verdragsbepalingen artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd in samenhang gelezen met artikel 1 van het Protocol nr. 7 van 22 november 1984 bij het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens zoals gewijzigd van 4 november 1950 en de artikelen 4 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 niet geschonden worden.

Verzoekende partij heeft haar land ontvlucht omwille haar homoseksualiteit in een homofobe maatschappij en Staat die homoseksualiteit strafbaar stelt.

Verwerende partij dient vanuit haar opdracht op de hoogte te zijn van de situatie in het land van herkomst en zich met betrekking tot verzoekende partij daarover middels een gehoor te informeren wat zij naliet.

Verwerende partij is gehouden tot het nemen van een beslissing gestoeld op correcte feitenvinding en zij dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, pp. 53 en 54 en voetnoten 105 en 106 met verwijzingen naar de rechtsleer). Verwerende partij had hierdoor verzoekende partij moeten horen opdat zij de gelegenheid zou krijgen om haar vrees voor blootstelling aan een reëel risico op mishandeling te kunnen staven en toelichten zoals zij meende om een asielaanvraag in te dienen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 53 en voetnoot 102 met uitvoerige verwijzingen naar de rechtspraak van de Raad van State hierover).

Wat niet gebeurde terwijl verwerende partij zoals aangetoond kennelijk tot een ander besluit zou zijn gekomen indien zij verzoekende partij had gehoord waardoor de bestreden beslissing dient te worden vernietigd (a simili E.H.v.J 10 september 2013 nr. C-383/13 PPU, M.G. en N.R. vs. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, § 38).

Schending van de hoorplicht.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt: “dat om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht” rekening moet worden gehouden “met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij” (R.v.V. nr. 138.940 van 20 februari 2015 en R.v.V. 138.942 van 20 februari 2015; met verwijzingen naar EHRM, Y./Rusland van 4 december 2008, § 78; EHRM, Saadi/Italië van 28 februari 2008, §§ 128-129; EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk van 30 oktober 1991, § 108 in fine).

Bij deze beoordeling hecht het Europees Hof voor de Rechten van de Mens “belang aan de informatie vevat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (R.v.V. nr. 138.940 van 20 februari 2015 en R.v.V. 138.942 van 20 februari 2015; met verwijzingen naar EHRM, M.S.S./België en Griekenland van 21 januari 2011, §§ 347-348; EHRM, Said/Nederland van 5 juli 2005, § 54).

In casu had verwerende partij de homoseksualiteit van verzoekende partij in rekening nemen en er rekening moeten mee houden dat het UN Human Rights Committee de homofobie van en stigmatisering door de maatschappij en de afwezigheid van elk wettelijk kader tegen discriminatie ontbreekt (UN Human Rights Committee (HRC), Concluding observations on the initial report of Sierra Leone, 25 March 2014, CCPR/C/SLE/CO/1 <http://www.refworld.org/docid/533562eb4.html>, pp. 3-4) waardoor eveneens elke vorm van rechtsbeschermingsmogelijkheden voor verzoekende partij ontbreken.

Het verhaal van verzoekende partij is consistent met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is en zij documenteert waardoor haar vrees op mishandeling in de zin van de artikelen 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd of 4 en 19 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 aannemelijk is.

De mishandeling overschrijdt de hardheidsdrempel vereist opdat verzoekende partij beroep op de artikelen 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd of 4 en 19 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 zou kunnen doen.

Homoseksuelen zijn een bepaalde sociale groep (vergelijk EHvJ, C- 199/12, C-200/12 en C-201/12 van 7 november 2013; EHvJ, C-199/12, C-200/12 en C-201/12 van 7 november 2013). Er kan niet verwacht worden dat homoseksuelen hun geaardheid miskennen om mishandeling te vermijden en waardoor zij kunnen terugkeren naar hun land van herkomst (EHvJ, C-199/12, C-200/12 en C-201/12 van 7 november 2013, dictum 2 en 3). Verzoekende partij als homoseksueel terugsturen naar haar land van herkomst komt er op neer dat zij aan discriminatie als mishandeling in bovenvermelde zin wordt blootgesteld.

In die omstandigheden nam verwerende partij een bestreden beslissing zonder kennis van zaken terwijl op haar de verplichting rust om geen beslissingen te nemen die leiden tot de schending van de artikelen 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd of 4 en 19 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Verwerende partij heeft als bevoorrechte partij in de zin van artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toegang tot de aangehaalde relevante informatie en moet minstens had moeten op de hoogte zijn van het voorgaande.

Doordat verwerende partij dit niet naging noch verzoekende partij hoorde handelde zij onzorgvuldig.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekende partij toont het reële risico op mishandeling in de zin van de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd juncto 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 bij terugkeer aan en voldoet hiermee aan haar bewijsplicht.

Schending van de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd juncto 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000

Om dezelfde redenen schendt de bestreden beslissing het verbod op refoulement.

Er zijn geen redenen van nationale veiligheid of openbare orde onderzocht of voorhanden die de bestreden beslissing noodzakelijk maken.

Schending van de artikelen 19 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en artikel 1 van het Protocol nr. 7 van 22 november 1984 bij het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens zoals gewijzigd van 4 november 1950.

Verwerende partij had bijgevolg verzoekende partij moeten horen om tot een juiste feitenvinding te kunnen komen en ten einde voormelde schendingen te voorkomen.

Door de uitvoering van de bestreden beslissing verliest verzoekende partij haar recht op een effectief beroep in de zin van de artikelen 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 waardoor zij bloot komt te staan aan het reële risico op onmenselijke behandeling in de zin van de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 wat leidt tot de schending van het non-refoulementbeginsel in de zin van artikel 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 zoals hierna wordt aangetoond.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden geschorst.

Verwerende partij kan pas de bestreden beslissing afleveren nadat zij voorafgaandelijk heeft vastgesteld dat deze beslissing niet in strijd is de meer voordelige internationale bepalingen: zo beslisten de Raad van State en uw Raad dat er mag geen bevel gegeven worden wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn zoals artikel 3 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd (art. 7 van voormelde Wet van 15 december 1980; R.v.St. nr. 206.948 van 26 augustus 2010; R.v.St. nr. 218.925 van 17 april 2012; R.v.V. nr. 98.398 van 6 Maart 2013; R.v.V. nr. 118.898 van 14 februari 2014; R.v.V. nr. 118.899 van 14 februari 2014).

Bovendien heeft de wetgever aan verwerende partij hiervoor een beoordelingsbevoegdheid opgelegd ("kan").

Artikel 72, § 1, al. 2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 verwijst naar artikel 52/3, § 2 van voormelde Wet van 15 december 1980 dat op haar beurt verwijst naar artikel 7 van dezelfde wet. Verwerende partij dient daarom één van de gronden van voormeld artikel 7 in haar bestreden beslissing uitdrukkelijk te vermelden wat zij niet doet.

Door naar artikel 3 van voormelde Wet van 15 december 2014 te verwijzen en te hernemen heeft verwerende partij haar bestreden beslissing niet naar rechtsgrond gemotiveerd (a simili R.v.V. 125.258 van 6 juni 2014, R.v.V. 125.259 van 6 juni 2014).

Verder ontbreekt elke pertinent motief dat aantoont dat de bestreden beslissing het verbod op de schending van de voormelde artikelen 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd of 4 en 19 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 niet schendt waardoor verzoekende partij bovendien niet weet waartegen zij zich moet verdedigen.

Schending van de motiveringsplicht.

Artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 verplicht verwerende partij tot een voorafgaandelijk onderzoek naar de eventuele schending van de meer voordelige internationale bepalingen zelfs al bevindt verzoekende partij zich in de gevallen 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van dit artikel 7 en dit in

overeenstemming met hogervermelde positieve verplichtingen van verwerende partij, verwerende partij dient haar internationaalrechtelijke verplichtingen na te leven.

Lagere ingeroepen rechtsnormen die al of niet een gebonden bevoegdheid van verwerende partij opleggen kunnen de voormelde hogere rechtsnorm artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 niet wijzigen of inperken.

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun soevereine rechten door tot het verdrag toe te treden definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (H.v.J. 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, 1199).

De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de – zelfs latere – nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629).

Verzoekende partij heeft hierboven in concreto aangetoond dat de uitvoering van de bestreden beslissing haar blootstelt aan mishandeling en daarmee de meer voordelige hogere rechtsnorm (artt. 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000) schendt.

Door dit niet te onderzoeken schendt verwerende partij haar verplichting tot onderzoek die haar middels artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 2014 wordt opgelegd en handelt zij onzorgvuldig.

In onderhavig beroep heeft uw Raad als annulatierechter geen onderzoeksbevoegdheid waardoor uw Raad enkel kan vaststellen dat verwerende partij haar wettelijke onderzoeksplicht niet heeft nageleefd en dat dit gebrek niet kan worden hersteld.

Schending van artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de ingeroepen hogere rechtsnormen die via de formulering van een verbod een positieve onderzoeksverplichting op de schouders van verwerende partij legt en van de zorgvuldigheidsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 3 eerste lid, 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 13 EVRM in samenhang met artikel 1 van het Protocol nr. 7 van 22 november 1984 bij het EVRM, van de artikelen 4, 19 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het hoorrecht en van de rechten van verdediging.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen in de akte op te nemen en dit op een afdoende wijze. (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip "afdoende" houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de determinerende juridische en feitelijke motieven, op grond waarvan de beslissing is genomen, op een duidelijke wijze worden aangegeven.

Verzoeker betwist die motieven als dusdanig niet in zijn verzoekschrift.

Verzoeker stelt ter zake dat verwerende partij voorbij zou gaan aan het feit dat hij een asielaanvraag heeft ingediend.

In dit opzicht, dient niet alleen te worden verwezen naar de gebonden bevoegdheid die op verwerende partij rust om de thans bestreden beslissing te nemen, zoals uiteengezet onder titel III van huidige nota, doch ook op het feit dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk het volgende wordt aangegeven: "Derhalve wordt betrokkene teruggedreven, zodra deze beslissing uitvoerbaar wordt."

Verzoeker die door een raadsman wordt bijgestaan, behoort te weten dat de uitvoerbaarheid van de thans bestreden beslissing is opgeschort gedurende de behandeling van zijn asielaanvraag door de CGVS en dit totdat er een beslissing wordt genomen omtrent die asielaanvraag door de CGVS. Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet voorziet op zijn beurt dat tijdens de voor het indienen van het hoger beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, ten aanzien van een vreemdeling geen enkele maatregel tot teruggrijping gedwongen kan worden uitgevoerd.

Gelet op het feit dat de uitvoerbaarheid van de thans bestreden beslissing opgeschort is gedurende volledige asielprocedure van verzoeker, toont hij met zijn betoog evenmin een schending aan van artikel 3 EVRM en van de artikelen 4 en 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, vereisen noch artikel 3 EVRM, noch artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dat uit de motieven van de bestreden beslissing zou blijken dat verwerende partij tot een onderzoek van een eventuele schending van die bepalingen is overgegaan. Die bepalingen omvatten geen formele motiveringsplicht. De concrete situatie van verzoeker werd onderzocht door de CGVS, dit in het licht van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en werd onder meer ingegaan op het al dan niet bestaan van een reëel risico op foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling in hoofde van verzoeker. De CGVS kwam op 29 juni 2015 tot de vaststelling dat er geen geloof gehecht kon worden aan verzoekers asielaanvraag en diens vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

Uit het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker zowel in het kader van de grenscontrole d.d. 4 juni 2015 werd gehoord als in het kader van zijn asielaanvraag d.d. 24 juni 2015, en dat verzoeker alsdus wel degelijk de mogelijkheid heeft gehad om nuttig voor zijn belangen op te komen. Hij kan niet ernstig het tegendeel beweren.

Waar verzoeker stelt dat hij door de uitvoering van de bestreden beslissing zijn recht op een effectief rechtsmiddel verliest, dient andermaal te worden opgemerkt dat de uitvoerbaarheid van de thans bestreden beslissing opgeschort is gedurende de volledige asielprocedure van verzoeker. Bijgevolg, toont hij evenmin een schending aan van artikel 13 EVRM en van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Verzoeker gaat met zijn betoog omtrent de artikelen 7 en 52/3, §2 van de Vreemdelingenwet kennelijk voorbij aan het feit dat artikel 52/3, §2 van de Vreemdelingenwet als volgt luidt: "(...)"

Uit voormelde, blijkt dat in de situatie waarin verzoeker zich bevindt, geenszins vereist wordt dat de thans bestreden beslissing zou worden gemotiveerd op basis van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het betoog van verzoeker ter zake faalt.

Hij gaat voorbij aan het feit dat hij zich thans aan de grens bevindt en niet op het grondgebied en dat een beslissing tot teruggrijping dient te worden gemotiveerd op basis van artikel 3 van de Vreemdelingenwet en niet op basis van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de thans bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening zou hebben gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld.

Het enig middel is niet ernstig.”

4.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij artikel 1 van het zevende Protocol bij het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht.

4.3.1.2. De rechten van verdediging zijn in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 3 november 2003, nr. 124.957), zodat de verzoeker de schending ervan niet dienstig kan inroepen.

4.3.1.3. Het enig middel is, wat deze onderdelen betreft, niet-ontvankelijk.

4.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 72, § 1, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit en artikel 3, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker de toegang tot het Rijk wordt geweigerd en dat hij, zodra deze beslissing uitvoerbaar wordt, wordt teruggedreven omdat hij “(n)iet in het bezit (is) van een geldig reisdocument/geldige reisdocumenten” en omdat hij “(n)iet in het bezit (is) van een geldig visum of een geldige verblijfsvergunning”.

In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, gaat deze motivering niet voorbij aan het feit dat hij een asielaanvraag indiende. In de bestreden beslissing, met hoofding “*beslissing tot binnenkomstweigerings met teruggedrijving – asielzoeker*”, wordt immers gesteld dat hij wordt teruggedreven “*zodra deze beslissing uitvoerbaar wordt*”. Aldus blijkt genoegzaam dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het feit dat de verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere

administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 3 en 7 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 3 en 13 van het EVRM en de artikelen 4, 19 en 47 van het Handvest.

4.3.3.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaat om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet “concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen” (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een loutere eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977).

Te dezen laat de verzoeker gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet heeft onderzocht of een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest dreigt, terwijl dit volgens hem kennelijk het geval is. Hij stelt dat hij zijn land is ontvlucht omwille van zijn homoseksualiteit in een homofobe maatschappij en Staat die homoseksualiteit strafbaar stelt en verwijst hierbij naar het rapport “*Concluding observations on the initial report of Sierra Leone*” van UNHCR van 25 maart 2014. Uit de stukken waarover de Raad beschikt blijkt evenwel dat de voorgehouden homoseksuele geaardheid van de verzoeker ongeloofwaardig wordt geacht. Zo stelt de Raad in zijn arrest nr. 149 881 van 22 juli 2015 onder meer het volgende:

“Uit wat voorligt kan bezwaarlijk blijken dat verzoeker homoseksueel zou zijn; hooguit dat verzoeker omwille van financiële en economische redenen bereid was tot seks met een man. Echter ook dit laatste kan niet overtuigen nu niet aannemelijk is dat verzoekende partij dan niet minstens nauwkeuriger (zijn afspraken met) M. kan beschrijven. De beschrijving van de seksuele daden, zoals hernomen in het verzoekschrift, zijn kort, stereotiep en nietszeggend. Uit verzoekers verklaringen kan geen enkele emotionele band met deze Brit blijken laat staan een homoseksuele relatie. Verzoekers verklaringen omtrent zijn homoseksuele daden zijn geheel ongeloofwaardig. Ten slotte en niet in het minst kan niet overtuigen dat een buitenlander tijdens de crisisperiode van de Ebola in Sierra Leone (zie administratief dossier stuk 4) met een onbekende werkzoekende goudmijnwerker fysiek contact zoekt. Immers, in zoverre buitenlanders niet verplicht werden het land te verlaten, liepen niet enkel de M. maar ook de overige buitenlandse medewerkers hierdoor acuut besmettingsgevaar op.”

Aangezien het asielrelaas van de verzoeker, en zeer concreet zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid, als ongeloofwaardig werd beoordeeld, kan niet worden ingezien hoe de verzoeker een risico zou kunnen lopen om te worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat hij aan discriminatie als mishandeling in bovenvermelde zin wordt blootgesteld.

Bovendien toont de verzoeker niet aan dat er tot tenuitvoerlegging van de beslissing werd overgegaan alvorens het onderzoek naar zijn asielaanvraag is afgerond, waardoor er geen sprake is van een schending van het non-refoulement-beginsel. Aangezien er in het dossier van de verzoeker tot op het ogenblik van zijn asielaanvraag geen enkele indicatie bestond dat een beslissing tot terugdrijving niet conform zou zijn aan internationale bepalingen, kan de verzoeker niet dienstig verwachten dat hieromtrent in de bestreden beslissing zou worden gemotiveerd.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, aangetoond.

4.3.3.2. Artikel 19 van het Handvest, dat de bescherming bij verwijdering, uitzetting en uitlevering garandeert, bepaalt het volgende:

“1. Collectieve uitzetting is verboden.

2. Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar, dan wel worden uitgeleverd aan een staat waar een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen.”

Te dezen brengt de verzoeker geen elementen aan die erop wijzen dat hij dreigt collectief te worden uitgezet. Evenmin brengt de verzoeker concrete gegevens aan waaruit zou blijken dat hij bij een verwijdering van het grondgebied de doodstraf dreigt te ondergaan. Voorts blijkt uit wat hierboven werd uiteengezet dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voor de verzoeker een risico met zich brengt om te worden onderworpen aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Een schending van artikel 19 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

4.3.3.3. Artikel 13 van het EVRM bepaalt dat *“(e)enieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, (...) recht (heeft) op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie”*.

Volgens de verzoeker zou de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ertoe leiden dat hij zijn recht op een effectief beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest zou verliezen. Vooreerst wordt er op gewezen dat artikel 13 van het EVRM, gelet op de inhoud en het doel van deze rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept de verzoeker de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Hetzelfde kan worden gesteld voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 47 van het Handvest, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 13 van het EVRM. Bovendien toont de verzoeker met zijn betoog dat hij niet kan beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel niet aan dat de bestreden beslissing genomen is met miskenning van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of dat er sprake is van overschrijding of afwending van macht. De kritiek van de verzoeker laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing aangetast is door enig gebrek dat aanleiding kan geven tot de vernietiging ervan. Zijn kritiek komt neer op wetskritiek waar de Raad zich niet over uit te laten heeft. Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat de verzoeker niet aantoonde dat de door hem op 27 juli 2015 ingediende vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen geen schorsend effect zou hebben gehad ten aanzien van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en dat het in onderhavig verzoekschrift aangevoerde middel, wat betreft de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM, door de Raad, in het kader van de voornoemde vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen niet behandeld werd. In zijn arrest nr. 150 137 van 28 juli 2015 heeft de Raad evenwel geoordeeld dat de verzoeker geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond. Het vervuld zijn van deze voorwaarde is nochtans noodzakelijk om de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te schorsen.

Een schending van artikel 13 van het EVRM en van artikel 47 van het Handvest wordt niet aangetoond.

4.3.3.4. Artikel 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)”

Te dezen wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat de verzoeker “(n)iet in het bezit (is) van een geldig reisdocument/geldige reisdocumenten” en dat hij “(n)iet in het bezit (is) van een geldig visum of een geldige verblijfsvergunning”. Deze vaststellingen worden door de verzoeker niet betwist. Bovendien blijkt uit het voorgaande niet dat enige hogere rechtsnorm de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoeker nog aanvoert dat er “geen redenen van nationale veiligheid of openbare orde onderzocht of voorhanden (zijn) die de bestreden beslissing noodzakelijk maken”, wordt er op gewezen dat de bestreden beslissing niet werd genomen op grond van artikel 3, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de vreemdeling wordt teruggedreven “wanneer hij door de Minister of diens gemachtigde geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de veiligheid van het land te kunnen schaden”, doch wel op grond van het bovengenoemde artikel 3, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Deze grief is dan ook niet gericht tegen de bestreden beslissing en kan niet tot de nietigverklaring ervan leiden.

Ingevolge het bepaalde in artikel 74/5, § 5, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt de ten opzichte van de in § 4 bedoelde vreemdeling genomen maatregel van teruggrijping van rechtswege gelijkgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

Te dezen betwist de verzoeker noch de vaststelling dat hij “(n)iet in het bezit (is) van een geldig reisdocument/geldige reisdocumenten”, noch de vaststelling dat hij “(n)iet in het bezit (is) van een geldig visum of een geldige verblijfsvergunning”. Bovendien is uit het voorgaande niet gebleken dat enige hogere rechtsnorm de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoeker nog stelt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, door na te laten één van de gronden van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in de bestreden beslissing uitdrukkelijk te vermelden en door naar artikel 3 van de Vreemdelingenwet te verwijzen, de “bestreden beslissing niet naar rechtsgrond (heeft) gemotiveerd”, wordt er op gewezen dat hij kennelijk uitgaat van een verkeerde lezing van de toepasselijke bepalingen uit de Vreemdelingenwet en het Vreemdelingenbesluit. Artikel 72, § 1, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat de vreemdeling die aan de grens een asielaanvraag indient, zoals in casu de verzoeker, “een beslissing tot teruggrijping overeenkomstig het model van bijlage 11ter” ontvangt, “(o)vereenkomstig artikel 52/3, § 2, van de wet”. De verzoeker valt onder artikel 52/3, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, vermits hij moet worden aanzien als een “vreemdeling die het Rijk tracht binnen te komen zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden” zoals bedoeld in artikel 50ter van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris conform artikel 52/3, § 2, tweede lid, “onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag dat de vreemdeling niet toegelaten wordt tot het grondgebied en dat hij wordt teruggedreven”. De op de verzoeker ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing toepasselijke wetsbepalingen bevatten geen verwijzing naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet, zodat het middel op dit punt juridische grondslag mist.

Een schending van de artikelen 3 en 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht

van de artikelen 3 en 7 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 3 en 13 van het EVRM en de artikelen 4, 19 en 47 van het Handvest, kan niet worden aangenomen.

4.3.4. De hoorplicht impliceert dat het bestuur tegen niemand een ernstige maatregel kan treffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen ernstig aan te tasten, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt geboden zijn standpunt op een nuttige wijze te doen kennen.

Te dezen kan de verzoeker niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat hij niet zou zijn gehoord. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat hij ter gelegenheid van zijn interpellatie door een inspecteur van de luchtvaartpolitie op 4 juni 2015 wel degelijk werd gehoord en dat hij aldaar heeft verklaard dat hij de dag voordien vanuit Turkije is toegekomen, dat hij vanwege zijn homoseksuele geaardheid Sierra Leone is ontvlucht en dat hij weigert terug te keren naar zijn vaderland. Voorts blijkt dat de verzoeker eveneens werd gehoord in het kader van zijn asielaanvraag van 4 juni 2015 waarbij hij de mogelijkheid had de vragenlijst voor de Commissaris-generaal in te vullen. Bij beslissing van 29 juni 2015 weigerde de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenwel de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker toe te kennen en bij arrest nr. 149 881 van 22 juli 2015 weigerde de Raad hem eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

4.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN